समीपमेत्य च यदा सर्व्व एव महौजसः । तं तेजसा प्रज्वलितं प्रतपन्तं दिशो दश। १०५
ग्रसन्तमिव लोकांस्त्रीन् सूर्य्याचन्द्रमसौ यथा । ददृशुस्ते ततो वृत्रं शक्रेण सह देवताः।
ऋषयोऽथ ततोऽभ्येत्य वृत्रमूचुः प्रियं वचः । व्याप्तं जगदिदं सर्व्वं तेजसा तव दुर्ज्जय ।
न च शक्रोऽपि निर्ज्जेतुं वासवं बलिनाम्बर । युध्यतोस्त्वापि वां कालो व्यतीतः सुमहानिह ।
पीड्यन्ते च प्रजाः सर्वाः सदेवासुरमानुषाः । सख्यं भवतु ते वृत्र शक्रेण सह नित्यदा।
अवाप्स्यसि सुखं त्वञ्च शक्रलोकांश्च शाश्वतान् । ऋषिवाक्यं निशम्याथ वृत्रः स तु महाबलः । ११०
उवाच तानृषीन् सर्व्वान् प्रणम्य शिरसाऽसुरः । सर्व्वे यूयं महाभागा गन्धर्व्वाश्चैव सर्व्वशः ।
यद्ब्रूथ तच्छ्रुतं सर्व्वं ममापि शृणुतानघाः । सन्धिः कथं वै भविता मम शक्रस्य चोभयोः ।
तेजसोर्हि द्वयोर्द्देवाः सख्यं वै भविता कथं ।
॥ ऋषय ऊचुः ॥ सकृत्सतां सङ्गतं लिप्सितव्यं ततः परम्भविता भव्यमेव । नातिक्रामेत्सत्पुरुषेण सङ्गतं तस्मात् सतां सङ्गतं लिप्सितव्यं ।
दृढं सतां सङ्गतं चापि नित्यं ब्रूयाच्चार्थं ह्यर्थकृच्छ्रेषु धीरः । महार्थवत् सत्पुरुषेण सङ्गतं तस्मात् सन्तं न जिघांसेत धीरः । ११५
इन्द्रः सतां सम्मतश्च निवासश्च महात्मनां । सत्यवादी ह्यनिन्द्यश्च धर्म्मवित्सूक्ष्मनिश्चयः ।
तेन ते सह शक्रेण सन्धिर्भवतु नित्यदा । एवं विश्वासमागच्छ मा ते भूद्बुद्धिरन्यथा ।
॥ शल्य उवाच ॥ महर्षिवचनं श्रुत्वा तानुवाच महाद्युतिः । अवश्यं भगवन्तो मे माननीयास्तपस्विनः ।
ब्रवीमि यदहं देवास्तत्सर्व्वं क्रियते यदि । ततः सर्व्वं करिष्यामि यदूचुर्म्मां द्विजर्षभाः ।
न शुष्केण नचार्द्रेण नाश्मना न च दारुणा । न शस्त्रेण न चास्त्रेण न दिवा न तथा निशि । १२०
वध्यो भवेयं विप्रेन्द्राः शक्रस्य सह दैवतैः । एवं मे रोचते सन्धिः शक्रेण सह नित्यदा ।
वाढमित्येव ऋषयस्तमूचुर्भरतर्षभ । एवं वृत्ते तु सन्धाने वृत्रः प्रमुदितोऽभवत् ।
युक्तः सदाऽभवच्चापि शक्रो हर्षसमन्वितः । वृत्रस्य वधसंयुक्तानुपायाननुचिन्तयन् ।
छिद्रान्वेषी समुद्विग्नः सदा वसति देवराट् । स कदाचित्समुद्रान्ते तमपश्यन्महासुरं ।
सन्ध्याकाल उपावृत्ते मुहूर्त्ते चातिदारुणे । ततः सञ्चिन्त्य भगवान् वरदानं महात्मनः । १२५
सन्ध्येयं वर्त्तते रौद्रा न रात्रिर्दिवसं न च । वृत्रस्यावश्यवध्योऽयं मम सर्वहरो रिपुः ।
वृत्रं यदि न हन्म्यद्य वञ्चयित्वा महासुरं । महाबलं महाकायं न मे श्रेयो भविष्यति ।
एवं सञ्चिन्तयन्नेव शक्रो विष्णुमनुस्मरन् । अथ फेनं तदाऽपश्यत् समुद्रे पर्व्वतोपमं ।
नायं शुष्को न चार्द्रोऽयं न च शस्त्रमिदं तथा । एनं क्षेप्स्यामि वृत्रस्य क्षणादेव नशिष्यति ।
सवज्रमथ फेनं तं क्षिप्रं वृत्रे निसृष्टवान् । प्रविश्य फेनं तं विष्णुरथ वृत्रं व्यनाशयत् । १३०
निहते तु ततो वृत्रे दिशो वितिमिराभवन् । प्रववौ च शिवो वायुः प्रजाश्च जहृषुस्तथा ।
ततो देवाः सगन्धर्व्वा यक्षरक्षोमहोरगाः । ऋषयश्च महेन्द्रं तमस्तुवन्विविधैः स्तवैः ।
नमस्कृतः सर्व्वभूतैः सर्व्वभूतान्यसान्त्वयत् । हत्वा शत्रुं प्रहृष्टात्मा वासवः सह दैवतैः ।

BIBLIOTHECA REGIA MONACENSIS